

Сонце серед ночі (Дивовижні пригоди в лісовій школі) (скорочено)

Всеволод Нестайко

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ 1

Який знайомить читачів з героями казки та з лісовою школою. Бурмило Михайлович перевіряє здібності.

Жили собі по сусідству їжачок Колько Колючка та зайчик Кося Вухань. Обидва боялися всього на світі, навіть власної тіні, а найбільше – хуліганів. Всі лісові діти гралися, а Колько і Кося сиділи за маминими спідницями.

Одного разу зустрілися мама-зайчиха з мамою-їжачихою. Їжачиха розповіла, що на Великій Галявині відкривається спеціалізована лісова музична школа з ведмежою мовою викладання. Зайчиха побігла додому і розповіла татові-зайцю. Батьки вирішили записати туди свого страхополоха, хоч Кося, почувши про школу, почав плакати. Мама-зайчиха причепурила Косю і повела на Велику Галявину. Туди пішли і їжачиха з Кольком Колючкою.

У школу записував директор Бурмило Михайлович Ведмідь. Кося Вухань настільки боявся, що відповідала замість нього мама. Коли директор вирішив перевірити його здібності до ведмежої мови, Кося заплакав. Мама запевнила Бурмила Михайловича, що її син буде добре вчитися... Такі ж справи були у Колька. Та все ж їх прийняли, бо директор мав добре серце. Ідучи додому, Колько і Кося плакали, а мами пояснювали їм, що всім треба ходити до школи.

РОЗДІЛ 2

Перший урок. Пантера Ягуарівна. "Хіба можна таке вухо не вкусити!" "У-у, зрадник"

У перший день навчання учні зранку скупчилися перед ґанком й чекали появи директора. Кося Вухань стояв поряд з Кольком Колючкою і так голосно цокотів зубами, що Колько раптом спитав, що це таке. Зайчик пояснив, що боїться. І тоді Колько і Кося вирішили боятися разом і дружити.

Ведмідь привітав учнів з початком навчального року і представив учителів. Класним керівником була Пантера Ягуарівна, вчителька математики. Лісознавство вчила Лисавета Патрикіївна, лісову історію – Мамонт Африканович, лісову географію – Жирафа Жирафіївна, фізкультуру – Макак Макакович, сольфеджіо – Бегемот Гіпопотамович. А ведмежу мову мав викладати сам директор.

На першому уроці Пантера Ягуарівна знайомилася з класом. Крім зайчика Косі та їжачка Колька, в класі були: з хлопчиків – лисеня Рудик Лисовенко, ведмежа Михайлик

Ведмеденко, вовчєня Вовчик Вовченко і борсучєня Боря Сук; з дівчаток – рисєня Раїска Мняу, лісовє козєня Зіна Бебєшко, лосєня Соня Лось та білчєня Вірочка Вивірчук.

Кося і Колько сіли разом, але вчителька пересадила їх. Кося посадила з Вовчиком Вовченком, а Колька – з Раїскою Мняу. Не минуло й п'яти хвилин, як Вовчик Вовченко вкусив Кося за вухо. Вовчик вважав, що таке вушко не можна не вкусити, а всі зайці – боягузи. Пантера Ягуарівна помітила, що вони розмовляють, наказала зайчику встати і сказати, про що вони говорили. Кося нічого не сказав, а Вовчик пожалівся, що Кося вкусив його за вухо. Зайчик ледве втримував сльози.

На перерві їжачок дізнався від Косі, що Вовчик збрехав. Колько пообіцяв допомогти. На наступному уроці Колько почав колоти голочками свою сусідку по парті Раїску Мняу. Вона попросила вчительку пересадити від неї Колька. То й виправдовувався, що не винен в тому, що має голочки.

Всі парти були зайняті, їжачка не було куди пересадити. Тоді Колько попросив пересадити його до Колючки. Тепер Вовчик сидів з Раїскою, а Кося з Кольком.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ 3

Страждання Косі Вуханя. Вовчик Вовченко розперізується. Клятва друзів.

Кося Вухань радів передчасно. Вовчик вкусив Раїску, але вона дряпнула кігтями Вовчика по носі, що той аж завищав. Більше він Раїску не чіпав, а увесь свій гнів переніс на Кося. Відтоді Вовчик не давав зайчику проходу.

На уроках у школі було цікаво, особливо учні любили оповіді слона Мамонта Африкановича про прадавні доісторичні праліси. Та найбільше усім подобалася музика. Що й казати! Уроки в школі були цікаві.

Але що ці уроки, як Вовчик кусав Кося за хвіст, зав'язував вуха вузлом, знущався неймовірно. Втім, Вовчик до всіх чіплявся, всіх дражнив, з усіх глузував. Тільки Раїску Мняу він не зачіпав, а до директорового родича Михайлика Ведмеденка, пробував під'їжджати з дружбаю. Але відмінникові Михайлику не потрібен був Вовчик.

Якось зайчик сказав їжачкові, що треба зайнятися спортом, наприклад, боксом, щоб побороти Вовчика. Фізкультурник Макак Макакович зрадив, коли друзі повідомили, що хочуть займатися боксом, але зайчик і їжачок мали слабку фізичну підготовку, навіть ранішньої зарядки не робили. Та вони не хотіли здаватися, тож поклялися, що щодня робитимуть зарядку.

РОЗДІЛ 4

Зарядка в лісі. "Ой! Де портфель?". "Ми ж поклялися виявляти характер!". "Я — ведмідь, ти — ведмідь, він — ведмідь..."

Уночі Косі Вуханю наснився сон, ніби він поборов Вовчика Вовченка, а потім усе йому пробачив. Прокинувшись, зайчик почав збиратися в школу і згадав, що треба робити зарядку. Часу було обмаль, але Кося вирішив: краще в школу запізнитися, ніж клятву порушити. Він поставив портфелика під кущем і ну фізичні вправи робити. А

коли обернувся – побачив, що портфелика нема. Зайчик налякався і дременув. Прибігши до школи, не наважився зайти у клас, бо вже почалися уроки.

На другому уроці мала бути ведмежа мова, а зошит із домашнім завданням у портфелику лишився. Що казати? Чим пояснити? Нарешті пролунав дзвоник після першого уроку. Колько побачив на подвір'ї зайчика і дізнався про його біду. Їжачок переконав друга йти на урок, а там уже якось викрутиться.

На уроці Бурмило Михайлович почав опитувати учнів. Спершу відповідав Вовченко. Потрібно було провідміняти слово "ведмідь", та в нього нічого не вийшло. Клас зареготав. І тут директор запитав Вуханя. Зайчик налякався, не зміг відповісти, хоч їжачок підказував йому. Бурмило Михайлович поставив Вуханю одиницю, а Кольку – двійку за підказку.

РОЗДІЛ 5

Невже Бегемот Гіпопотамович?.. Переполох у класі. Пантера Ягуарівна дає Косі й Колькові несподіване доручення

Після уроків Колько і Кося пішли шукати портфель. У лісі його не було, але друзі почули музику. За кущем на траві лежав учитель сольфеджіо Бегемот Гіпопотамович. Він мугикав пісню. Серед усіх вчителів Бегемот Гіпопотамович був найбільший дивак. Він ніколи не розлучався з мідною трубою, яка називалася тромбон. Подейкували, що ця труба не мідна, а золота. Бегемот Гіпопотамович до безтями любив музику. Того, хто співав правильно, Бегемот Гіпопотамович називав "цяця-ляля" і частував цукеркою. Але то було нечасто. Кося Вухань був у Бегемота Гіпопотамовича "цяця-ляля", а Колько Колючка, на жаль, ні. Бегемот Гіпопотамович дуже цінував Косині музичні здібності і казав, що Кося може стати навіть солістом. Невже це він узяв Косиноного портфеля? Для чого? Та підійти і спитати друзі не наслідилися.

Татові й мамі Кося сказав, що портфеля загубив. Минуло кілька днів. І кожного дня в учнів щось пропадало: у Рудика Лисовенка – новенький футбольний м'яч, у Зіни Бебешко – дзеркальце, у Соні Лось – шовкова хусточка, у Борі Сука – авторучка, у Вірочки Вивірчук – мішечок горішків, у Колька Колючки – альбом для малювання, у Михайлика Ведмеденка – горщик меду, а в Раїски Мняю – перебивні картинки. Лише у Вовчика Вовченка нічого не пропало, бо він пропав: перестав ходити до школи.

Пантера Ягуарівна подумала, що Вовчик захворів і доручила Кольку і Косі піти провідати однокласника. Друзі не хотіли йти, але вчителька присоромила їх, тож довелося.

РОЗДІЛ 6

Зустріч з татом Вовченком. "Цього він нам не подарує!" Підслухана розмова. "Який жах!" Треба діяти!

Вони йшли до Вовчого Яру, де жив Вовчик, і тремтіли. Тато-вовк витрушував на подвір'ї дублянку з овечої шкури. Колько здалеку запитав, як поживає Вовчик. Вовк сказав, що син в школі, та з вигляду зайчика і їжачка здогадався, що син прогулює. Налякані Кося і Колько чимдуж дременули. Потім вони йшли лісом і хвилювалися, що вовчик покарає їх.

Друзі почули у гущавині чийсь підозрілі голоси. Чийсь хрипкий голос сварив Вовчика Вовченка. Голос Вовчика Вовченка був улесливий і жалюгідний. Хрипкий голос, який належав шакалу Бацилі, наказав Вовчику принести сьогодні до печери в Урочище Сивого Беркута щось путнє, а не всякий непотріб. Кося й Колько зіщулились і перестали дихати. З кущів вийшов Вовчик Вовченко. Похнюплений, з підібганим хвостом, він був зовсім не схожий на те зухвале вовчення у школі. Все було зрозуміло: Вовченко зв'язався з дорослим злодієм – шакалом Бацилою, і той тепер примушує його красти. Справжній страшний дорослий хуліган був десь зовсім близько. Довго ще лежали їжачок і зайчик у траві. Додому вони бігли так, що серця у них мало не вискакували з грудей. Друзі не знали, що ж тепер робити. Завтра у школі Пантера Ягуарівна питає, як здоров'я Вовченка. Що казати?

З лісу несподівано вийшли Раїска Мняу і Зіна Бебешко. Вони прийшли дізнатися, як там Вовченко. Зайчик і їжачок не витримали і розповіли дівчатам усе. Раїска сказала, що треба щось робити, якимось виручати Вовченка! Зіна Бебешко сказала, що треба йти сьогодні вночі до Урочища Сивого Беркута. Хлопці боялися, але перед дівчатами було соромно, тож вони погодилися йти. Зустрітися з дівчатами мали біля кривої берези.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ 7

Шакал Бацила. "З тебе, здається, буде толк". Як корисно вивчати іноземні мови. Ще мить і...

По Косю прийшов Колько, і друзі вирушили. У лісі було темно й страшно. Біля кривої берези уже чекали перелякані дівчата. Урочище Сивого Беркута користувалося в лісі недоброю славою. То була скеляста гора, на вершині якої колись звив гніздо Сивий Беркут. Колючий чагарник прикривав вхід у велику темну печеру. Старі мешканці лісу казали, що кожен, хто пробував жити в печері, зазнавав лиха.

Ось і вхід у печеру. Було тихо, і друзі хотіли вертати назад, аж раптом почули з печери звуки... золотого тромбона. Раїска перша рушила до печери. Вони розсунули колючий чагарник і... замерли. Посеред печери з тромбоном у лапах стояв шакал Бацила. Облізла шерсть клаптями висіла на ньому. У роті блищав золотий зуб. Перед ним стояв Вовчик Вовченко. Шакал хвалив його за золотий тромбон, а Вовчик просив відпустити його. Коли Вовчик зробив рух у бік виходу, шакал Бацила схопив його зубами за карк і швиргонув у куток печери. Там, у кутку, лежало все, що пропало у лісових учнів. Шакал наказав Вовчику залишатися, скласти йому компанію.

Раїска і Зіна прошепотіли хлопцям, щоб щось робили. Раптом Колько Колючка відчув, як щось ніби підхопило його й одірвало від землі. І раптом зривистим голосом несподівано для самого себе він вигукнув по-ведмежому: "Ану пусти його!" Шакал Бацила випустив з лап тромбон, присів і підібгав хвоста, бо думав, що прийшов Ведмідь.

Колько Колючка вперше у житті відчув, як це не страшно – бути сміливим. І Кося

Вухань теж це відчув. Шакал Бацила схопив світлячковий ліхтар, скочив до входу в печеру і підніс ліхтар високо над головою. І побачив у чагарях Косю, Колька, Раїску і Зіну – маленьких лісових дитинчат.

РОЗДІЛ 8

Єдиний у житті випадок, коли серед ночі сходить сонце

Раптом пролунав голос Бегемота Гіпопотамовича: "А що це тут робиться серед ночі? Га?" Шакал Бацила налякався і дзигою закрутився на місці. Бегемот Гіпопотамович підняв свою важезну ногу і наступив шакалові на хвіст, а потім добряче піддав йому ногою. Шакал Бацила з вереском сторчголов покотився у чагарі й одразу зник. Зіна Бебешко і Раїска Мняу почали дякувати вчителю, а той пояснив, що почув голос тромбона і одразу прибіг сюди. От що значить музика!..

Кося й Колько почервоніли – як вони й подумати могли, що Бегемот Гіпопотамович узяв портфель... А Вовчик Вовченко стояв і плакав. І такий він став нещасний. Можна було сказати, що він сам винен в усьому, але він і сам це розумів. Доля його й так покарала. І ніхто йому нічого не сказав. "Ну, а тепер ходімо додому!" – сказав Бегемот Гіпопотамович, підніс до рота золотий тромбон і заграв.

І вони рушили, а Кося Вухань заспівав пісню про те, що тепер вони не бояться хуліганів. А ще в тій пісні співалося про те, як добре вчитися в школі і вивчати іноземні мови, і музику, і математику, і все-все інше. Вони йшли і співали. І враз несподівано з-за лісу піднялося сонце і освітило землю. "Що? Серед ночі зійшло сонце? – здивовано скажеш ти. – Так не буває. Навіть у казках". Що ж, це було справжнє диво! Адже переборовши в своїй душі страх, ви зрозумієте, що нічого дивного в цьому немає.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу